

“Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik meg soha többé, hanem a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” (Jn 4,13-14)

Az evangélium egyik gyöngyszeme ez a beszélgetés a szamariai asszonnyal. Jákob kútjánál Jézus az egyik leghétköznapiabb dologról, a vízről beszél, amely mégis a legkíváncsabb és a leginkább életbevágó elem mindazok számára, akik a sivataghoz szoktak. Nekik nem sokat kellett magyaráznia, hogy mit jelent a víz.

A forrásvíz a mi természetes életünket szolgálja, míg az élő víz, amelyről Jézus beszél, az örök életet.

Ahogy a sivatag is csak egy bőséges esőzés után virágzik ki, ugyanígy a keresztségben elvetett mag is csak akkor sarjadhat ki, ha Isten igéi táplálják bennünk. És akkor a növény növekedni kezd, új hajtásokat hoz: fává fejlődik vagy gyönyörű virággá, mert az ige élő vízből táplálkozik. Ez adja neki az életet, és tartja is fenn mindörökre.

“Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik meg soha többé, hanem a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

Jézusnak ezek a szavai mindnyájunkhoz szólnak, akik szomjazunk ezen a világon: azokhoz, akik tudatában vannak lelki szárazságuknak, és érzik a mardosó szomjúságot; és azokhoz is, akik nem látják szükségét, hogy merítsenek az igazi élet és az emberiség nagy értékeinek a forrásából.

Jézus lényegében a mai kor minden emberét hívja, amikor megmutatja, hol találhatunk választ a kérdéseinkre és beteljesülést a vágyainkra.

A mi dolgunk tehát az, hogy merítsünk az Ő szavaiból, és hagyjuk, hogy átitasson minket üzenetével.

Mégis hogyan?

Úgy, hogy újraevangelizáljuk az életünket megvizsgálva azt szavai tükrében, keresve a módot, hogy úgy gondolkozzunk, mint Jézus, az Ő szívével szeressünk.

Minden pillanat, amikor az evangéliumot próbáljuk élni, egy csepp az élő vízből, amelyből Jézus ad inni.

A szeretet minden megnyilvánulása felebarátaink iránt egy-egy korty ebből a vízből.

Igen, mert ennek az élő és oly értékes víznek az a sajátossága, hogy minden alkalommal feltör szívünkben, valahányszor megnyitjuk a többiek szeretetére. Ez a forrás – Isten forrása – annyira lesz bővizű, amennyire mások szomját oltjuk vele kicsi vagy nagy szeretet-tetteinkkel.

“Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik meg soha többé, hanem a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

Megértettük tehát, hogy szomjunk csillapításához azt az élő vizet kell ajándékoznunk, amelyet Jézusból merítünk önmagunkban.

Néha elég egy szó vagy mosoly, az együttérzés egy egyszerű jele, hogy ismét eltöltsön minket a teljesség, a mély megelégedettség, a kitörő öröm érzése. És ha folytonosan adunk, akkor a békének és az életnek ez a forrása egyre bővebb vizet fog adni, és nem apad el soha.

Van egy másik titok is, amelyet Jézus nyilatkoztatott ki nekünk, egy másik kiapadhatatlan forrás. Amikor ketten vagy hárman egyesülnek az Ő nevében, szeretetével szeretve egymást, Ő közöttük van. Ilyenkor szabadnak, egynek, fénnel telinek érezzük magunkat, és élő víz forrásai fakadnak szívünkben. Jézus ígérete válik így valóra, mert a víz, amely szomjunkat örökre eloltja, tőle ered, aki itt van közöttünk.

Chiara Lubich

forrás: Magyar Kurír